

НИКОЛАЙ ВЛАДИМИРОВ

подбрани стихове и откъси

-

истинската целувка
не е устни в устни
а душа опитала душа

-

знаеш ли защо
понякога
жената се повдига
на пръсти
когато целува?
за да е по-близо
до небето
което ѝ причиняваш

-

снимките
също са хора
които
вече не сме

-

прегръдка

най-тихият начин
да изкрещиш
грижа ме е
за теб

-

раят е там
където си обичан
всичко останало
е самота
която се преструва
че живее

-

времето
никога не прощава
на любовта
която иска време

-

истински приятел
някой който те връща
към теб
ако си се отдалечил
от себе си

-

ако времето
лекува чувства
не са чувства
а убито време

-

питаш ме как предпочитам да пия кафето си...
Късо или дълго
със захар
или без захар
не позна
предпочитам го с теб!

помниш ли кога за последно
си я целувал така
че да си обица на езика ѝ
който до теб
не знае празни приказки
кога за последно
си я държал за ръка
сякаш линиите на живота ви
са се пресекли преди
още да знаете че съществувате
кога за последно
като вярно куче
си я гледал в очите-
черни като котки
които пресичат
пътя на нещастieto ти
за да му отнемат думата
кога за последно на голо
е носила твоя пуловер
за да мирише на теб
кога за последно
сте чели заедно книга
която да няма задни корици
кога за последно
сте скърцали
заедно
с обувки по снега
ловяли с устите си снежинки
или сте тичали боси в дъжда
кога за последно сте се връщали
на местопрестъплението
където сте убили всяко време
което търси да ви раздели
помниш ли
улиците моловете пейките
всичко утре може да го няма
всеки досег всеки отпечатък
може да изчезне помежду ви
помниш ли
какво е да се влюбваш
от пръв поглед
допирът е нищо-
ако помниш
как да я забравяш
за да я обичаш
отначало

-

някога нямаше телефони-
хвърляхме камъни по прозорците
за да си кажем здравей
правихме си куку на открито
без да ни пука колко ще вали
жулехме колената на сърцата си
и се смеехме сякаш не ранички
а корички препечено слънце
събираме по детските си кожи
карахме я на целувки с очи
и колела
по прашясалите черни пътища
на първите си истински любви
и пресичахме релси на влакове
срещу острия порив на вятъра
сякаш сме хвърчила без разкъсване-
някога няхахме номера
а сега
едно пропуснато повикване
и вече сме на заето

—

такава жена трябва да се изживее
да се танцува бясно като буря-
как иска докато вали
да те укрие
в косите си останали без фиби
и да ухаеш бавно на озона
който остава дълго след дъжда
как иска да не пускаш
тишината
която си е с вкус на само ваша
другите те целуват
по устните
тя- по душата
как се забравя такава?

-

Колко малко думи
В любовта ни
Колко много любов
В тишината ни

-

когато остарееш и косите ти
съвсем напомнят на сняг
ще ги разтапям в захар
с устните си
когато остарееш и очите ти
вече не виждат далеч
ще те водя с гласа си
през гледките
сякаш никога не са те пускали
когато остарееш и краката ти
вече не бързат за никъде
ще ти давам криле да излизаш
и да докосваш света
сякаш му предстои раждане
когато остарееш и понякога
започна да се губя
в мисълта ти
ще събирам дланта ти
с дланта ми
за да си спомни
колко неделими са
линиите на живота ни
когато остарееш някой ден
а аз още по детски
те обичам

-

знаеш ли
колко много любов
е събирана
само в едно
може ли да те видя
за малко?

-

за жената която обичаш
говориш най-малко
защото Бог е казал
всичко с нея

-

ако една жена ти каже
че нищо ѝ няма
целуни я

и нищото
ще ѝ мине

-

всяка вечер
когато си лягам до нея
отнемайки шептенето
на лампата
си мисля-
Господи как ли е при вас
там горе
имате ли електричество?
на колко ампера грейват
отлитащите крушки на душите?
мисля си докато гледам
сенките по тавана
отвеждащ нагоре
нагоре...
после поглеждам към нея
и си казвам-
Господи не знам как е точно
при вас
но тук до мен
си имам светлина
спи и сънува
спи и ме сънува
цялата светлина Господи
и нищо повече
не ми е нужно

-

няма
по-страшни думи
от ела си
когато някой
вече е небе

-

свършиха ми думите
за теб
а не съм ти казал
още нищо

-

срещал ли си влюбена жена
гледал ли си в очите ѝ дълго
стават пропасти ако те няма
и хвърчила когато си наблизко
слушал ли си как трепери гласа ѝ
като вятър в цъфтяща череша
докато поддържа чужда тема
за да скрие колко я вълнуваш
усещал ли си как избива ток
по тялото ѝ ако се докоснат
случайно очертанията ви
надушвал ли си мирис на въздишка
която да мечтае за вкуса ти-
тогава си попаднал на жена
в която всичко живо те жадува
за нищо на света не я изпускай
дори и бесовете да ти шепнат
че свободата ти е застрашена
през вълчия живот на всеки мъж
минават хиляди кукли с претенции
но само една истинска жена
опитомява звяра вътре в него
държал ли си в ръцете си жена
която ти целува проклетите
не пускай
няма втора като нея

-

събличай се
обаче не от дрехи
те нека да почакаат- все ще паднат
събличай се от старите си рани
ще ги погледам с бавните им белези
ще ги целуна без да впивам устни-
ти не си вещь която притежавам
събличай се от малките си тайни
а може и големи- не ми пречат
ще ги изслушам без да обвинявам
и соча с пръст признатите ти грешки-
те всичките са правилни защото
при мен са те довели да останеш
събличай се от страховете в себе си-
приемам те и явните ти демони
те правят дяволски неустоима
събличай се от скритите мечти-
не аз не мога да ги сбъдна същите
но мога да опитам да направя
така че мъничко да ги забравиш
събличай се от тихите убийства
които някога са те владели
от пошлите си бивши господари
от липсите от нуждите насила
и щом те пусне мъртвото ще знаеш
че много преди дрехите да паднат
си гола без това да те убива-
тогава голотата е присъда
обрекла мъж до смърт да я обича

-

очите ти-
най-топлият
пуловер
който обличам
против зима
в мен

-

Най-дълго продължава
любовта
която знае
да стъпва на пръсти!

-

тъкмо свикнеш
с някой
и си тръгне
без да знае
колко е останал

-

от всички видове любов
най-страшната
е да обичаш себе си
такъв какъвто не си

-

толкова много
падащи звезди
искат да сбъдна
техните желания
а не знаят
че ти си небето

-

Най студените думи
Обичах те

-

ти си снегът
върху който
още рисувам
сърце
без да го разтопи
времето

-

самотата
е сладко момиче
насъбрало
в сърцето си
сол

-

времето убива
само чувства
вярващи
че няма как
да свършат

-

най-страшната дума
бяхме

-

разликата
между чувам те
и чувствам
е на любов
разстояние

-

без теб очите ми
са просто сини
погледнеш ли ги
вече са небе

-

казвал ли си на някого сбогом
докато имаш чувство отвътре
че нищо не е свършило все още?
някой е сгрешил пред другия
някой нещичко недоизказал
и ето- вратата отворена
багажът безмилостно стегнат
крачка напред и си пътник
а дали ще е същото ако повториш
с втори всичко живяно преди?
колко дати и снимки и общи мечти
ще захвърлиш за миг на боклука
колко думи и клетви ще те предадат
ако тръгнеш без да се обръщаш
хайде тръгвай щом на инат си решил-
там където егото свири първа цигулка
прошката е пребито дете
и излиза че нямате чувства
ако с някого вадите нож
на посятото някога цвете
хайде бягай
не искаш?
разбра ли сега
че не всичко е кой е бил прав
а дали сте и в ада едно
с този с който сте лягали
облак до облак
а навярно било е любов
ако вече не може да свърши
и ще бъде напук на страха
че големите грешки убиват

-

преди тебе не помня
дали съм обичал
а след тебе-
не искам да знам

-

най-лошата болест

да страдаш
от липса
на себе си

-

близостта не е
дума до дума
а да си чувате
мълчанията
ела но да си знаеш
не вярвам в хора
които се страхуват от дъжда
вярвам в тези които
не искат да минават
между капките
а да танцуват под тях
с боси мисли
и дръзки желаня
с бесни устни
и шумни сърца
без да им пука
какъв е сезона-
дали е топъл порой
или е вледеняващо ситен
валежът без въобще
да е дребнав
тези които не ползват
като дежурни посредници
затворени прозорци
и пердета
тези които вървят под дъжда
сякаш му говорят за любов
а той ги слуша
с бавния си тътен-
в тях вярвам
и само пред тях си събличам
душата
а ти искаш ли да бъдеш тази
която чупи чадъра ми?

-

и най-свободните криле
стават вериги
когато
ги затвориш в кафеза
на навика.

-

Истината не е между редовете, защото там ѝ е тясно. Истината е невидимо мастило, което чувства под повърхността на думите.

-

Знаеш ли какво е слънчоглед? Не, не е онова растение, чиято пита се отрупва със семки, гледайки нагоре към небето. Слънчоглед е човек, който въпреки всичките си черни дупки гледа към слънцето.

Човек, който се усмихва. Без някой да го е принуждавал. Може да е бил също шамарен от бурите, които го заобикалят. Обаче не се е огънал. Около всеки от нас се навърта по един слънчоглед, който прави дните ни по-светли. А ти срещал ли си слънчоглед?

Ако не си, когато ти е най-хубаво, погледни към огледалото. И ще го срещнеш. Видиш ли го веднъж, пази го. Дупките да не те стряскат. Всеки ги има. Но запази напук на тях своето собствено слънце, за да те намерят и други като теб.

Сега разбра ли колко е яко да си слънчоглед за себе си? И за още някого.

Лека нощ.

До утре.

-

Сега светът е болно дете, а утре ще бъде новородено, което тепърва проглежда и прохожда. ако ни няма, кой ще го води по път, кой ще го държи за ръката?

-

... Колко ти трябва за щастие. Една искра. Твоята. И сутринта като станеш, не я пести. Дай ѝ дързост да бъде!...

-

любовта ни е
като нощ,
в която дете
сънува
Бог
преди изобщо
да знае
че съществува

-

всяка любов
има край
само нашата
няма начало

-

„Стихотворенията на Николай Владимиров са като клечките в последната кибритена кутия на света. Имаме нужда от тях, за да съществува чистата светлина. Всеки ред е на мястото си, всяка дума е намерила точното си значение, а любовта е навсякъде. За пореден път тази поезия ни спасява. Дава ни обич, дава ни топлина, дава ни нов смисъл да живеем живота си. Прегърнати и хванати за ръце, ако ще да не ни е позволено... Една забранена целувка в нощта, от която неволно настръхват всичките ти сетива. Порив към безсмърна влюбеност. Велика красота....“

Росен Карамфилов